

sygn. akt II Cz 1126/13

POSTANOWIENIE

Dnia 03 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Iwona Siuta

D.. SR Katarzyna Longa (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 03 grudnia 2013 r. w S.

sprawy o egzekucję z nieruchomości prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. w sprawach egzekucyjnych Km 3068/12 i Km 2436/12

przy udziale wierzyciela Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przy udziale (...) Bank (...) w W. Oddział II w S., Gminy M. S.

oraz dłużnika S. S.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2013 r., sygn. akt IX Co 7393/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt II Cz 1126/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie odrzucił zażalenie dłużnika S. S. z dnia 15 lutego 2013 r. na postanowienie z dnia 12 lutego 2013 r. w przedmiocie przybicia prawa wieczystego użytkowania nieruchomości stanowiącej działkę nr (...), o powierzchni 486 m², zabudowaną budynkiem mieszkalnym stanowiącym od gruntu odrębną nieruchomość, położoną w S. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy Szczecin –Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w W. z siedzibą przy ul. (...), Numer KRS : (...), za cenę 256.000 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć tysięcy złotych) ustaloną w przetargu mającym miejsce w dniu 12 lutego 2013 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd wskazał, iż postanowieniem z dnia 12 lutego 2013 r. dokonał przybicia. Na powyższe postanowienie dłużnik S. S. pismem z dnia 15 lutego 2013 r. wywiódł zażalenie. Sąd mając na uwadze art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. wskazał, że zażalenie na postanowienie zostało wniesione w terminie, ale zawierało braki formalne, do których usunięcia został zobowiązany skarżący. Mimo odebrania wezwania w trybie zastępczym do

uzupełnienia braków z dnia 20 lutego 2013 r. - do dnia 19 marca 2013 r. braki nie zostały uzupełnione, co skutkowało odrzuceniem zażalenia.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył dłużnik S. S.. Skarżący podniósł, iż dotychczas nie otrzymał od Sądu Rejonowego i nie podpisał pisma zobowiązującego go do uzupełnienia braków. Skarżący stwierdził, że jest nieprawdą, że odebrał wezwanie na co powołuje się Sąd Rejonowy.

W odpowiedzi na zażalenie Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o oddalenie zażalenia. Wierzyciel w kontekście zarzutów wyartykułowanych w odniesieniu do zażalenia na przybicie, wskazał, że nie zawierał z dłużnikiem jakiegokolwiek porozumienia dotyczącego spłaty zadłużenia, a zaległości dotyczą okresu ponad 10 - letniego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Ustosunkowując się do zażalenia wymaga w pierwszej kolejności wskazać, iż postanowienie w przedmiocie udzielenia przybicia, jest orzeczeniem zaskarżalnym, co wprost wynika z przepisu art. 997 zd. 1 k.p.c.

Zażalenie takie dłużnik S. S. wywiódł, przy czym było ono dotknięte brakami zarówno formalnymi, jak i fiskalnym - nie została uiszczona od niego należna opłata.

Zgodnie z przepisem art. 394 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów. Nadto stosownie do art. 126² § 1 k.p.c. sąd nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata.

W sytuacji gdy zażalenie zawiera braki w zakresie obligatoryjnych wymogów tego pisma procesowego na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie znajduje art. 130 § 1 k.p.c., w myśl którego jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy Sąd Odwoławczy wskazuje, iż zażalenie S. S. wniesione do Sądu w dniu 18 lutego 2013 r. (k. 24-25) na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 lutego 2013 r. (k. 20) nie czyniło zadość wszystkim przepisany dla tego pisma procesowego wymaganiom, w tym między innymi nie zawierało odpowiedniej liczby odpisów tego pisma procesowego, jak też nie została uiszczona od tego pisma procesowego należna opłata, nadto nie zawierało wniosku jaki dłużnik zgłasza, w związku z wywiedzionym środkiem zaskarżenia. Wobec tego prawidłowo Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 20 lutego 2013 r. wezwał dłużnika do uzupełnienia wymienionych w nim braków w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia (k. 28, 29). Przy tym należy zaznaczyć, iż z przepisu art. 139 § 1 k.p.c. wynika, że w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Datą zaś doręczenia pisma w wypadku przewidzianym w wymienionym przepisie jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonego pisma w oddawczym urzędzie pocztowym, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po odbiór (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 10 maja 1971 r., sygn. akt III CZP 10/71, OSNC 1971, nr 11, poz. 187; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 maja 2008 r., sygn. akt III APa 19/07, LEX nr 468589). Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy stwierdza, wbrew prezentowanemu

w zażaleniu stanowisku skarżącego, że pismo zawierające wyżej wymienione zobowiązanie zostało mu skutecznie doręczone w trybie tzw. awizo. S. S. został bowiem dwukrotnie zawiadomiony o możliwości odbioru przesyłki z tym pismem, tj. w dniu 1 marca 2013 r. i w dniu 11 marca 2013 r., lecz w terminie przewidzianym na jej odbiór w placówce operatora pocztowego nie uczynił tego. Tym samym datą doręczenia przedmiotowego pisma jest data, w której upłynął S. S. termin do odbioru tego pisma w oddawczym urzędzie pocztowym, a mianowicie 18 marca 2013 r.

Kolejno Sąd Okręgowy stwierdza też, iż dłużnik w wyznaczonym mu terminie do uzupełnienia braków wniesionego do Sądu w dniu 18 lutego 2013 r. zażalenia nie wykonał w tym zakresie zobowiązania, czego zresztą skarżący nie kwestionuje a jedynie podnosi, że nie otrzymał żadnego zobowiązania.

Pocztowy dowód doręczenia adresatowi przesyłki jest dokumentem urzędowym, potwierdzającym fakt i datę doręczenia zgodnie z danymi na dokumencie tym umieszczonymi. Taki charakter zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki uzasadnia przyjęcie, że dokument ten korzysta z domniemania prawdziwości, które oczywiście jest domniemaniem wzruszalnym, niemniej jednak dłużnik w przedmiotowym postępowaniu stwierdził jedynie, że nieprawdą jest, że odebrał przesyłkę. Mimo że przesyłki dłużnik nie odebrał, wiąza się z jej doręczeniem przez awizo. skutki tożsame z osobistym doręczeniem.

Zatem zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy słusznie odrzucił przedmiotowe zażalenie. Przy tym warto jeszcze zwrócić uwagę, iż ze sformułowania zawartego w treści art. 370 k.p.c. „sąd pierwszej instancji odrzuci” jednoznacznie wynika, iż sąd ten nie ma możliwości jakiegokolwiek innego działania poza obowiązkiem zastosowania się do tak sformułowanego przez ustawodawcę nakazu.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

sygn. akt II Cz 1126/13 S., dnia 03 grudnia 2013 r.

Zarządzenie:

1. odnotować i sprawę zakreślić w rep. Cz;
2. znieść termin posiedzenia niejawnego wyznaczony na dzień 28 listopada 2013 r. i termin wyznaczyć na dzień 03 grudnia 2013 r.; skład Sądu bez zmian;
3. odpis postanowienia doręczyć:
 - dłużnikowi;
 - (...) Bank (...) w W. Oddział II w S.,
 - pełnomocnikowi Gminy M. S.,
 - pełnomocnikowi Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.;
4. odpis orzeczenia zamieścić w zbiorze;
5. Komornikowi R. W. zwrócić nadesłane akta egzekucyjne;
6. po nadejściu zwrotnych poświadczeń odbioru akta zwrócić Sądowi Rejonowemu Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.